

UZASADNIENIE

Formularz UK 2	Sygnatura akt	IV Ka 584/20	
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1		
1. CZĘŚĆ WSTĘPNA			
1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji			
Wyrok łączny Sądu Rejonowego w Piotrkowie Trybunalskim z dnia 27 lipca 2020 roku w sprawie sygn. akt II K 695/19.			
1.2. Podmiot wnoszący apelację			
# oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# oskarżyciel posiłkowy			
# oskarżyciel prywatny			
# obrońca			

# oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# inny			
1.3. Granice zaskarżenia			
1.1.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.1.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		

#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski				
#	uchylenie	#	zmiana	
2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy				
1.5. Ustalenie faktów				
1.1.3. Fakty uznane za udowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.1.1.				
1.1.4. Fakty uznane za nieudowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.2.1.				
1.6. Ocena dowodów				
1.1.5. Dowody będące podstawą ustalenia faktów				

Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu	
1.1.6. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)			
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu	
3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków			
Lp.	Zarzut		
3.1.	Zarzut naruszenie art. 85 § 2 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. poprzez jego niezastosowanie, co w konsekwencji doprowadziło do połączenia niektórych tylko skazań J. M. w wyroku łącznym i braku rozważenia, czy istniała możliwość korzystniejszego dla skazanego	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	

	połączenia kar i wymierzenia kary na zasadzie pełnej absorpcji.		
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny			
Przede wszystkim, w odniesieniu do zarzutu sprecyzowanego w apelacji obrońcy skazanego J. M., a jak wynika z analizy treści skargi dotyczącego naruszenia prawa materialnego, przypomnieć należy, że uchybienie takie może polegać na błędnej subsumcji określonego zachowania pod przepis prawa, na zastosowaniu określonego przepisu prawa, pomimo że ustawa nie pozwala na jego zastosowanie lub na niezastosowaniu określonego przepisu prawa, gdy ustawa nakazuje jego zastosowanie (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 26.04.1977 r., I KR 65/77, OSNPG 1977, Nr 10, poz. 90). Nie dochodzi do naruszenia prawa materialnego w sytuacji, kiedy			

strona kwestionuje poczynione w sprawie ustalenia faktyczne domagając się zastosowania określonego przepisu prawa materialnego. Nie dochodzi do naruszenia prawa materialnego także wówczas, gdy ustawa stwarza organowi postępowania tylko możliwość zastosowania określonego przepisu. A zatem, o obrazie prawa materialnego można mówić jedynie wtedy, gdy do prawidłowo ustalonego stanu faktycznego sąd wadliwie zastosował normę prawną lub bezzasadnie jej nie zastosował (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 23.07.1974 r., V KR 212/74, opubl. OSNKW 1974, Nr 12, poz. 233; postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 09.01.2002 r., V KKN 319/99, Legalis). Orzeczenie musi być oparte na trafnych i niekwestionowanych ustaleniach faktycznych (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 15.02.2007 r., IV KK 234/06, Legalis).

Zarzut obrazy prawa materialnego może powstać tylko na bazie niekwestionowanych ustaleń. Innymi słowy, musi mieć zakotwiczenie w niespornych ustaleniach faktycznych. Zwalczanie ustaleń nie stwarza punktu zaczepienia dla zarzutu obrazy prawa materialnego, dla którego bazą (punktem wyjścia) są ustalenia (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 04.01.2007 r., V KK 177/06, Legalis).

Niewątpliwie na gruncie analizowanej sprawy - w której przedmiotem analizy przy wydawaniu wyroku łącznego w sprawie II K 695/19 były skazania wyrokami: Sądu Rejonowego w Piotrkowie Trybunalskim z dnia 04.09.2008 r. w sprawie VII K 625/08, Sądu Rejonowego w Łęczycy z dnia 29.12.2009 r. w sprawie II K 849/09 i Sądu Rejonowego w Piotrkowie Trybunalskim z dnia 07.06.2010 r. w sprawie VII K

71/10 - przypomnieć należało fakt, iż ustawą z dnia 20 lutego 2015 roku o zmianie ustawy – Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2015 r., poz. 396) z dniem 1 lipca 2015 roku doszło do nowelizacji przepisów dotyczących wydawania wyroku łącznego (rozdział 60) uregulowanych w ustawie z dnia 6 czerwca 1997 roku Kodeks Postępowania Karnego (Dz. U. z 1997 r., Nr 89, poz. 555 z późn. zm.) oraz przepisów rozdziału IX (art. 85 – 92a) ustawy z dnia 6 czerwca 1997 roku Kodeks Karny (Dz. U. z 1997 r., Nr 88, poz. 553 z późn. zm.). Natomiast zgodnie z treścią art. 19 ust. 1 ustawy z dnia 20 lutego 2015 r. o zmianie ustawy – Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2015 r. poz. 396) przepisów rozdziału IX ustawy Kodeks karny, tj. rozdziału zatytułowanego „Zbieg przestępstw oraz łączenie kar i środków karnych”, w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą,

nie stosuje się do kar prawomocnie orzeczonych przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy, chyba że zachodzi potrzeba orzeczenia kary łącznej w związku z prawomocnym skazaniem po dniu wejścia w życie niniejszej ustawy.

Dodatkowo, na kanwie tej sprawy istotnie należało zwrócić szczególną uwagę na okoliczność, że ponownie doszło do nowelizacji przepisów dotyczących wydawania wyroku łącznego (rozdział 60) uregulowanych w ustawie z dnia 6 czerwca 1997 roku Kodeks Postępowania Karnego (Dz. U. z 1997 r., Nr 89, poz. 555 z późn. zm.) oraz przepisów rozdziału IX (poprzez zmianę art. 85, art. 86, art. 89a § 1, art. 91 § 2 oraz dodanie art. 91a) ustawy z dnia 6 czerwca 1997 roku Kodeks Karny (Dz. U. z 1997 r., Nr 88, poz. 553 z późn. zm.) z dniem 24 czerwca 2020 roku. Jednocześnie w myśl art. 81 ust. 1 Ustawy z dnia 19 czerwca 2020 r. (Dz.

U. z 2020 r. poz. 1086) o dopłatach do oprocentowania kredytów bankowych udzielanych przedsiębiorcom dotkniętym skutkami COVID-19 oraz uproszczonym postępowaniu o zatwierdzeniu układu w związku z wystąpieniem COVID-19 przepisy rozdziału IX ustawy zmienianej w art. 38, w brzmieniu dotychczasowym, stosuje się do kar prawomocnie orzeczonych przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy.

Zestawienie cytowanych powyżej norm prawnych i ich implementacja na grunt analizowanej sprawy - w której w dniu orzekania w sprawie II K 695/19 (tj. w dniu 27 lipca 2020 roku) wobec skazanego J. M. brak było prawomocnych skazań po dniu 1 lipca 2015 roku, tj. po dniu wejścia w życie w/w ustawy z dnia 20 lutego 2015 roku o zmianie ustawy – Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2015 r., poz. 396), oraz po dniu

24 czerwca 2020 roku - dowodzi, że słusznie Sąd Rejonowy w swoich rozważaniach za podstawę prawną przyjął przepisy ustawy Kodeks Karny w brzmieniu obowiązującym przed dniem 1 lipca 2015 roku.

A w związku z tym, możliwość stwierdzenia zbiegu realnego odnośnie dwóch lub więcej czynów, według stanu prawnego obowiązującego przed dniem 01.07.2015 r., zdeterminowana jest wyłącznie wynikiem analizy dat czynów oraz dat dotyczących ich wyroków, nie zaś rodzajem kar orzeczonych za te czyny (tak też w wyroku Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z dnia 19.09.2019 r., II AKa 142/19, Legalis).

Reasumując w przedmiotowej sprawie nie doszło do naruszenia normy wyrażonej art. 85 § 2 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. Bowiem nie ulega wątpliwości poprawność opinia Sądu Rejonowego co do tego, iż w niniejszej sprawie

należało stosować przepisy ustawy karnej w brzmieniu obowiązującym przed dniem 1 lipca 2015 r., jako że żaden z jednostkowych wyroków skazujących nie został wydany po tej dacie. W takim układzie faktów, nie zaktualizowała się też potrzeba dokonania rozważań uwzględniających przepis art. 4 § 1 k.k. Tym samym postąpienie Sądu pierwszej instancji w tym względzie, jest więc zgodne z brzmieniem art. 19 ust. 1 ustawy z dnia 20.02.2015 r. o zmianie ustawy – Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw (Dz.U.2015.396).

Stwierdzenie powyższego stanu rzeczy, pociągało za sobą określone konsekwencje w zakresie stosowania zasad wyznaczających możliwości kształtowania kar łącznych za zbiegające się przestępstwa. Prawdliwość działań w takiej płaszczyźnie na gruncie brzmienia art. 85 k.k.

obowiązującego przed dniem 01.07.2015 r., zdeteminowana jest w szczególności właściwym zinterpretowaniem zwrotu „zanim zapadł pierwszy wyrok”, co z kolei warunkuje możliwość poprawnego ustalenia czy w konkretnym przypadku w ogóle zachodzi taka relacja pomiędzy czynami popełnionymi przez skazanego, a jeśli tak, to czy w rezultacie kształtuje ona jeden, czy więcej zbiegów realnych przestępstw. Okazuje się przy tym, że pewne problemy mogą ujawniać się nie tylko na etapie ustalania, które z czynów zostały popełnione zanim zapadł „pierwszy wyrok”, ale także na tle właściwego identyfikowania istoty, charakteru wskazanego wyżej „zbiegu”. Warto zatem zauważyć, że orzecznictwo i doktryna wypracowały co do tej kwestii poglądy nie rodzące jakichkolwiek kontrowersji. Wyraźnie zaznacza się, że realny

zbieg przestępstw jako podstawowa forma właściwego zbiegu przestępstw, zachodzi wtedy, gdy sprawca popełnia dwa albo więcej czynów, zanim zapadnie pierwszy wyrok – choćby nieprawomocny – odnośnie któregokolwiek z nich. Zwraca się uwagę, iż wynika to *expressis verbis* z art. 85 k.k., a więc, że to ustawodawca rozstrzygnął, jakie warunki decydują o tym, że zachodzi zbieg przestępstw i tworzy się układ uzasadniający orzekanie kary łącznej, a zadaniem sądu jest zbadanie, czy te warunki w konkretnej sytuacji występują i w zależności od wyniku takiej oceny – podjęcie stosownej decyzji. Naturę i charakter „zbiegu” czytelnie wyraża stwierdzenie, że jest on bytem obiektywnym, obejmującym wszystkie skazania i wszystkie kary tego samego sprawcy, tworzące łańcuch nieprzedzielony żadnym wyrokiem skazującym (także wydanym z zastosowaniem art. 59 k.k. a więc

orzekającym odstąpienie od wymierzenia kary) (vide: Komentarz do art. 85 Kodeksu karnego – J. Giezek, lex.online, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 08.12.2016 r., II KK 223/16, Legalis nr 1537709, wyrok Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z dnia 19.03.2015 r., II AKA 67/15, Legalis nr 1359215).

W aspekcie powyższego stwierdzić należy jednoznacznie, że Sąd pierwszej instancji identyfikując zbiegi realne w okolicznościach tej sprawy, nie tylko miał na uwadze daty popełnienia czynów oraz daty wyroków, ale również uczynił to we wskazany wyżej sposób ustalając zakres czynów tworzących zbieg realny, stanowiący podstawę wymierzenia kary łącznej pozbawienia wolności, w sposób bezbłędny.

Wniosek

Wniosek o zmianę zaskarżonego wyroku i połączenie wszystkich skazań

zasadny

częściowo zasadny

<p>jakie zapadły wobec skazanego i zastosowanie zasady pełnej absorpcji ewentualnie o wymierzenie skazanemu kary łącznej na zasadzie pełnej absorpcji.</p>	<p># niezasadny</p>			
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>				
<p>Wyrok słuszny, a apelacja obrońcy skazanego J. M. w tym zakresie bezzasadna z powodów wskazanych szczegółowo powyżej.</p>				
<p>3.2.</p>	<p>Zarzut rażącej niewspółmierność kary orzeczonej wobec skazanego co jest następstwem braku wszechstronnego rozważenia okoliczności sprawy - sytuacji rodzinnej i osobistej skazanego, woli ustabilizowania swojej sytuacji życiowej związanej z koniecznością odbycia kary pozbawienia wolności i ścisłego związku czasowego pomiędzy czynami oraz - powiązany z nim, a tym</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>		

	<p>samym omówiony łącznie - zarzut błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia polegający na uznaniu, iż w stosunku do skazanego zachodzi nieskuteczność działań resocjalizacyjnych oraz że skazany nie wykazuje krytycznej refleksji co do swojego postępowania bez należytego uwzględnienia aktualnej, ustabilizowanej sytuacji życiowej skazanego, nie wchodzenie aktualnie w konflikt z prawem i wyrażonej przez skazanego woli odbycia orzeczonych wobec niego kar.</p>			
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>				
<p>Zauważyć należy, iż zgodnie z utrwalonym orzecznictwem, zmiana kary w instancji odwoławczej jest możliwa tylko wtedy, gdy kara wymierzona przez Sąd I instancji jest</p>				

rażąco niewspółmierna. Nie może więc następować w każdym wypadku, w którym jest możliwa wedle własnej oceny Sądu odwoławczego, lecz wtedy tylko, gdy kara orzeczona nie daje się zaakceptować z powodu różnicy pomiędzy nią, a karą sprawiedliwą, różnicy o randze zasadniczej i rażącej, wręcz „bijącej w oczy”. Sąd odwoławczy nie może zatem dokonywać korekty kary o charakterze „kwestyjnym”, np. o 1 - 2 miesiące, przy karze pobawienia wolności wymierzonej w latach (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 04.07.1972 r., V KRN 230/72, opubl. LEX Nr 21497; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 02.02.1995 r., opubl. KZS 4/96 poz. 42; wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 21.09.2000 r., II AKa 154/00, opubl. KZS 2000/10/37).

Zważyć też trzeba, że decydujące znaczenie dla wymiaru kary łącznej mają przede wszystkim cele

zapobiegawcze i wychowawcze, które kara ma osiągnąć w stosunku do skazanego, a także potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa. Natomiast wypracowane wcześniej przez orzecznictwo i doktrynę koncepcje wymiaru kary łącznej w oparciu o bliższą, lub dalszą więź przedmiotowo – podmiotową i czasowo – przestrzenną, zachodzącą pomiędzy poszczególnymi czynami jednostkowymi, także mogą mieć tu znaczenie, jednakże, co najwyżej, pomocnicze. Bowiem kara łączna powinna być postrzegana jako swoiste podsumowanie działalności przestępczej sprawcy. Stanowi ona wyraz potępienia w stosunku do postępowania sprawcy, jak również podkreśla nieopłacalność przestępczej działalności. Z drugiej strony, orzeczona kara

łączna powinna być niezbędna dla osiągnięcia celów indywidualnego oddziaływania. W procesie orzekania kary łącznej sąd powinien mieć na względzie, czy w danym przypadku zachodzą okoliczności, które przemawiają za zsumowaniem dolegliwości, czy też przeciwnie – w imię racjonalizacji karania, wskazują na konieczność pochłonięcia części kar. Stosowanie zatem kumulacji albo absorpcji, jako że są to rozwiązania skrajne, wymaga istnienia szczególnych przesłanek przemawiających za jednym, albo drugim rozstrzygnięciem.

Jak słusznie wskazał Sąd meriti w niniejszej sprawie, brak przesłanek do zastosowania zasady pełnej absorpcji. Nie jest nią, ani dotychczasowa linia życiowa skazanego, ani relacje pomiędzy czynami, za które wymierzono kary podlegające łączeniu. Wymiar kary łącznej orzeczonej w oparciu o zasadę absorpcji, to przypadek

wymagający
wyjątkowo
korzystnych i
łagodzących
okoliczności po
stronie sprawcy.
Przy wymierzaniu
kary łącznej,
zastosowanie zaś
zasady pełnej
absorpcji, nie jest
też żadnym
obowiązkiem sądu
orzekającego, czy
też punktem wyjścia
przy dokonywaniu
prawidłowej oceny
wymiaru kary
łącznej. Jest przy
tym oczywiste, że
orzeczenie kary
łącznej, nie musi
przynosić
skazanemu korzyści,
to jest orzeczenia
kary łącznej w
wymiarze niższym
od arytmetycznej
sumy
poszczególnych kar
(por. postanowienie
Sądu Najwyższego
z dnia 23.03.2016
r. IV KK 70/16,
Legalis Nr 1444864).
Tym samym, w
ślad za Sądem
pierwszej instancji
wskazać należy,
iż skazany jest
osobą wielokrotnie
karaną. Przy czym,
przestępstwa za
które wymierzono
kary podlegające
łączeniu to czyny
przeciwko rodzinie i
opiece,
bezpieczeństwu w
komunikacji oraz

przeciwko
prawidłowemu
funkcjonowaniu
instytucji
państwowych i
samorządu
terytorialnego
(główny przedmiot
ochrony) oraz
godności
funkcjonariusza
publicznego i osoby
przybranej mu do
pomocy (dodatkowy
przedmiot ochrony),
a w związku
z tym, sposób
ich popelnienia był
odmienny.
Prawidłowo zatem
uznał Sąd I instancji,
iż nie istnieje ścisły
związek między tymi
przestępstwami. Jak
wynika z
uzasadnienia
zaskarżonego
wyroku Sąd I
instancji, oprócz
innych elementów,
brał także pod
uwagę, iż skazany
przez wiele lat
ukrywał się przed
wymiarem
sprawiedliwości
(przebywał za
granicą, gdzie
również wszedł
trzykrotnie w
konflikt z prawem)
i uwzględnił je przy
wymiarze orzeczonej
kary łącznej.

Wobec powyższego,
Sąd Okręgowy w
pełni przychyła się
do stanowiska Sądu
I instancji, iż

zarówno względ na cele zapobiegawcze i wychowawcze, które kara ma osiągnąć w stosunku do skazanego, potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa, jak i brak ścisłego związku przedmiotowo – podmiotowego oraz czasowo – przestrzennego w przypadku wyroków podlegających łączeniu, wskazanych w punktach II i III wykluczał zastosowanie wobec skazanego zasady absorpcji, obligował natomiast do przyjęcia zasady zbliżonej do zasady kumulacji. Należy podnieść, że orzeczenie kary łącznej w oparciu o zasadę całkowitej bądź częściowej absorpcji nie tylko byłoby nieuzasadnione w świetle przytoczonych okoliczności, ale też przyczyniłoby się do wyrobienia w skazanym mylnego przekonania, że wielość przestępstw popłaca.

Sąd Okręgowy nie dostrzegł również

w zarzucie żadnych rzeczowych i celnych argumentów, które dyskwalifikowałyby stanowisko Sądu I instancji w zakresie ustalonych faktów. Wszak analiza materiału dowodowego sprawy nie stwarza w żadnej mierze podstaw do uznania, że sąd miałby dokonać błędnych ustaleń faktycznych w zakresie przewidzianym w zarzucie - odnośnie nieskuteczności działań resocjalizacyjnych. Sąd Rejonowy przeprowadził postępowanie dowodowe w sposób prawidłowy i trafnie ocenił zgromadzone w sprawie dowody (w postaci dokumentów), rozważył wszystkie ustalone na ich podstawie okoliczności, a swoje przekonanie co do ich wiarygodności - w sensie pozytywnym i negatywnym - logicznie i wyczerpująco umotywował w pisemnych motywach orzeczenia, przy czym uczynił to z uwzględnieniem wskazań wiedzy i doświadczenia

życiowego. W tym kontekście eksponowanie przez skarżącego, jakoby postępowanie skazanego, który po wielu latach zreflektował się i ostatecznie po wielu latach stawiał się celem odbycia kar - pomimo uprzednich skazań (dziewięciu na terenie Rzeczypospolitej Polskiej w latach 1987 - 2010 i trzech na terytorium Irlandii w latach 2012 - 2013) - było przykładem skutecznej resocjalizacji, jest chybione. Sąd odwoławczy nie neguje, że skazany w związku z perspektywą zalegalizowania związku z obecną konkubiną K. Ł. podjął decyzję o ujawnieniu się organom wymiaru sprawiedliwości. Tym niemniej okoliczność ta nie jest autonomiczną przesłanką obligującą do potraktowania go w sposób pobłażliwy i zastosowania zasady pełnej absorpcji. A zatem, w przekonaniu Sądu Okręgowego - biorąc pod uwagę wszystkie ustalone przez Sąd meriti

<p>okoliczności – wymiarzenie skazanemu kary łącznej w wymiarze 2 lat, będzie adekwatną reakcją karną, a kara taka spełni w sposób wystarczający cel wychowawczy i zapobiegawczy, a także w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa. Kwerenda okoliczności w przedmiotowej sprawie, prowadzi natomiast do wniosku, że orzeczona w przedmiotowej sprawie kara łączna pozbawienia wolności z pewnością nie nosi znamion „rażącej” niewspółmierności.</p>			
<p>Wniosek</p>			
<p>Wniosek o zmianę zaskarżonego wyroku i połączenie wszystkich skazań jakie zapadły wobec skazanego i zastosowanie zasady pełnej absorpcji ewentualnie o wymiarzenie skazanemu kary łącznej na zasadzie pełnej absorpcji.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>		

Zwiąże o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		
Argumentacja Sądu meriti co do wyboru zasady wymiaru kary łącznej zasługuje na aprobatę, o czym była mowa w rubryce powyżej, a w związku z tym wyrok w tym zakresie słuszny, a apelacja obrońcy skazanego J. M. bezzasadna.		
4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU		
4.1.		
Zwiąże o powodach uwzględnienia okoliczności		
5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO		
1.7. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji		
5.1.1.	Przedmiot utrzymania w mocy	

<p>Utrzymanie w mocy rozstrzygnięć zawartych w punktach od 1 do 4 wyroku.</p>		
<p>Zwięźle o powodach utrzymania w mocy</p>		
<p>Za bezpodstawne uznać należy zastrzeżenia skarżącego, zarówno co do nie objęcia węzłem kary łącznej kary orzeczonej wyrokiem Sądu Rejonowego w Piotrkowie Trybunalskim z dnia 04 września 2008 roku w sprawie VII K 625/08 w wymiarze 1 roku pozbawienia wolności, jak również co do wymiaru orzeczonej zaskarżonym wyrokiem kary łącznej 2 lat pozbawienia wolności.</p>		
<p>1.8. <i>Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji</i></p>		
<p>5.2.1.</p>	<p>Przedmiot i zakres zmiany</p>	
<p>Zwięźle o powodach zmiany</p>		

1.9. <i>Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji</i>			
1.1.7. <i>Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia</i>			
5.3.1.1.1.		# art. 439 k.p.k.	
Zwiąże o powodach uchylenia			
5.3.1.2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwiąże o powodach uchylenia			
5.3.1.3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwiąże o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia			
5.3.1.4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.	
Zwiąże o powodach uchylenia			

<p>1.1.8. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania</p>		
<p>1.10. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku</p>		
<p>Punkt rozstrzygnięcia z wyroku</p>	<p>Przytoczyć okoliczności</p>	
<p>6. Koszty Procesu</p>		
<p>Punkt rozstrzygnięcia z wyroku</p>	<p>Przytoczyć okoliczności</p>	
<p>3</p>	<p>W oparciu o przepisy art. 624 § 1 k.p.k. i art. 17 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych (tekst jednolity: Dz. U. Nr 49 poz. 223 z 1983 roku z późniejszymi zmianami), mając na względzie sytuację osobistą (długotrwały pobyt w izolacji penitencjarnej) i możliwości finansowe skazanego (aktualnie brak dochodów), Sąd Okręgowy zwolnił go od obowiązku</p>	

	wnoszenia opłaty za drugą instancję oraz od obowiązku zwrotu wydatków poniesionych przez Skarb Państwa.
7. PODPIS	

1.11. Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika	1		
Podmiot wnoszący apelację	Obrońca skazanego J. M..		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Wyrok łączny Sądu Rejonowego w Piotrkowie Trybunalskim z dnia 27 lipca 2020 roku w sprawie sygn. akt II K 695/19.		
0.1.1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.1.1.3.2. Podniesione zarzuty			

Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	

#	brak zarzutów		
0.1.1.4. Wnioski			
#	uchylenie	#	zmiana